

Ki a napfényre!

2019 június 09. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Bevallom, tartok én attól a jöv? júniusi századik évfordulótól.

Azért tartok, mert valószín?leg elsikkad majd a lényeg.

Lopakodik, lassan lopakodik, és hamarosan megérkezik.

Talán el sem hittük, de idén már kilencvenkilenc esztendeje, hogy Trianonban aláírták a békediktátumot. Küszöbön a százéves évforduló, jöv?re gyászba borul az ország, sötétségbe burkolózik a magyarok lakta Kárpát-medence.

Bevallom, tartok én attól a jöv? júniusi századik évfordulótól. Azért tartok, mert valószín?leg elsikkad majd a lényeg. Ami ennyi id? elteltével már nem az, hogy feldarabolták és lényegében kivéreztették a Magyar Királyságot, ezt a patinás, ezeréves államot, hanem az, hogy minden nagyhatalmi és birodalmi mesterkedés ellenére ma is élnek magyarok a Duna, Tisza táján. És nemcsak hogy itt élünk, de er?sebbek vagyunk, mint bármikor 1920 óta. Miközben az antant, a hitleri Németország, a Szovjetunió, de akár Jugoszlávia, Csehszlovákia már csak a történelem lapjairól tekint ránk, mi határon innen és túl – vagyunk. Megmaradtunk.

A veszteség keser? számbavétele mellett ezt a tényt, az életben maradásunkat ünnepelhetnénk tehát az idén, a kilencvenkilencedik évfordulón és majd jöv?re a századikon is. De tartok t?le, hogy nem leszünk rá képesek. Egyszer?en azért, mert amennyire jók vagyunk a túlélésben, az alkalmazkodásban, a megmaradásban, olyan nehezen válunk meg a múltunktól. Magyar erények és magyar fogyatékosságok – régi a nóta.

A legkiválóbb magyar egy kollektív sebszaggatással kezdi – vallotta *Németh László*, és valóban, gondoljunk csak *Berzsenyire*, *Kölcseyre, Vörösmartyra*, folytathatnánk a sort, a marcangoló, kínzó kétely, a b?nök lajstromozása a magyar irodalom legszembet?n?bb sajátossága. És persze a magyar képz?m?vészeté, zenéé, minden m?vészeti ágé, amelyet az alkotó magyar szívvel és ésszel m?vel. Amennyire vonzó azonban esztétikailag a folyamatos nemzeti veszteség érzetének kifejezése, annyira ártalmas létez? modellként a valóságban.

Ez tehát a diagnózis: keserves évszázadok után kisiklott önértékelés, hozott, keleti anyagból táplálkozó gyors kifulladás, kóros önbizalomhiány, különféle események felnagyítása, feldolgozatlansága.

A nemzet életében – csakúgy mint az egyénnél – a gyógyulás a felismeréssel kezd?dik. Ha pontosan tudom, mi a bajom, ha észleltem és azonosítottam a kórt, könnyebb kilábalnom bel?le. A mi nemzeti terápiánk lényegében ugyanaz, mint amit a pszichiáterek javasolnak pácienseiknek: lezárás és továbblépés. A múlt megváltoztathatatlan, és bár igaz, hogy tanulságokat lehet bel?le meríteni, túlságosan mégsem mártózhatunk meg benne, mert végleg magához ránt. A belénk vert dogma, miszerint a múlt megértése nélkül nincs jöv?, tehát nem egészen pontos. Valójában a múlt csak módszertani kérdésekben iránymutató, a jelen ügyeire szigorúan jelen idej?, saját válaszokat kell adnunk.

A gondolkodó ember tehát szemrevételezi a múltat, és csakis annyit merít bel?le, amennyi a jelen és a jöv? harcaihoz, küzdelmeihez fontos. Vagy hozzáköti magát a múlthoz, de akkor megbénul a cselekvési képessége, és azok, akik jobb válaszokat adnak a jelen kihívásaira, felülkerekednek.

Tehát lezárás és továbblépés: ezt szokták javasolni a pszichiáterek, és igazuk van. Az elmulasztott lehet?ségekt?l, sérelmekt?l, egyszóval a múltbéli eseményekt?l, amelyek a leggyakrabban emésztik az embert, szükségszer? véglegesen búcsút vennünk, mert akadályozzák a továbblépést. A nemzet életében ugyanígy áll a helyzet: ha állandóan felidézzük a száz évvel ezel?tt történteket, ha jelen idej? problémává tesszük, akkor az új, felnövekv? nemzedékekre terheljük a megváltoztathatatlan múltat. A problémahalmaz, amellyel már az akkor él?k sem tudtak megbirkózni, súlyos tehertételként nehezedik rá a magyar XXI. századra. Megbénítja a magyar önszervez?dést határon innen és túl, elodázza a korszer? gondolatok cselekvésre váltását.

Lélektani alapvetés az is, hogy a lezárni-továbblépni kett?sség csak akkor ér valamit, ha újabb feladatok, kihívások érkeznek az életünkbe. Nos, tennivaló éppen akad b?séggel. Jelen idej? magyarnak lenni, egyúttal a jöv?be tekinteni – csak a legkiválóbbak adottsága. Mégis muszáj *Széchenyi Istvánhoz, Bethlen Istvánhoz, Orbán Viktorhoz* hasonlóan a létez? mez?ben mozogni, a valóságos feladatokra, a cselekvésre összpontosítani az önsorsrontó tépel?dés helyett. És ez még akkor is így van, ha az össznépi depressziót mi sokszor t?r?lmetszett magyar örökségnek érezzük: valójában ki kell lépnünk a nemzet nagy klinikájából a napfényre, új példákat, új modelleket kell keresnünk, ha meg akarjuk érteni a korunkat, amelyben élünk, amelyben m?ködünk.

Ennyi volna hát a teend? Trianon ellen. Magyarságunk nem csorbul, nem siklik ki, mindössze der?sebb,

bizakodóbb és bátrabb lesz a szükséges korrekció után. Ennyit igazán megtehetünk az újabb száz esztend? reményében.

Szentesi Zöldi László - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló